

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.770 van 1 december 1999
in de zaak A. 71.699/X-7005.**

In zake : 1. Kristiaan WIJNS,
2. Kristel DE BOECK,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. LEFRANC,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Kristiaan WIJNS en Kristel DE BOECK op 21 oktober 1996 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 1 augustus 1996 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, houdende, eensdeels, inwilliging van het beroep van de gemachtigde ambtenaar tegen het besluit van 23 november 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij hun de bouwvergunning is verleend voor het bouwen van een loods aan de Hoge Jan 96 te Buggenhout op een perceel, kadastraal bekend Sectie C, nr. 18 L3, anderdeels, vernietiging van het besluit van de bestendige deputatie;

Gelet op het arrest nr. 73.819 van 20 mei 1998 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van de verwerende partij van 26 juni 1998;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. BARRA;

Gelet op de beschikking van 31 maart 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 20 september 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 oktober 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. WAUTERS die, loco Advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY verschijnt voor verzoekers, en van Advocaat V. TOLLENAERE die, loco Advocaat P. LEFRANC verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekers de ontvankelijkheid van het verzoek tot voortzetting door de verwerende partij betwisten; dat zij aanvoeren dat "bij nazicht ter griffie van Uw Raad gebleken (is) dat er geen beslissing van de Vlaamse regering, minstens van de daartoe bevoegde minister werd neergelegd waarbij de beslissing wordt genomen om de voortzetting te vragen van de procedure (en dat) bij gebreke hiervan het verzoek tot voortzetting onontvankelijk (is)"; dat in de laatste memorie verzoekers erop wijzen dat "het feit dat een advocaat het door de verzoekende (of verwerende) partij ingediende verzoekschrift heeft ondertekend, voor de Raad van State niet (doet) vermoeden dat de beslissing tot het instellen van het beroep (of tot de voortzetting ervan) door het rechtens bevoegde orgaan van de rechtspersoon is genomen" en dat "er geen reden (is) om aan te nemen dat dergelijke beslissing alleen vereist zou zijn voor privaatrechtelijke rechtspersonen, en dat publiekrechtelijke rechtspersonen hiervan vrijgesteld zouden zijn"; dat verzoekers daaraan toevoegen :

"Indien Uw Raad toch van oordeel (zou) zijn dat deze ontvankelijkheidsvereiste niet geldt voor publiekrechtelijke rechtspersonen, zoals verwerende partij, dan dient de hiernavolgende vraag aan het Arbitragehof te worden gesteld :

'Schendt artikel 17, § 4bis juncto artikel 19, 3e van de Gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Gecoördineerde Grondwet, doordat aan privaatrechtelijke rechtspersonen de verplichting wordt opgelegd op straffe van onontvankelijkheid het bewijs te leveren dat de beslissing om de procedure voor de Raad van State verder te zetten tijdig werd genomen door het bevoegde orgaan, terwijl deze verplichting niet geldt voor publiekrechtelijke rechtspersonen";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"Een dergelijke verplichting bestaat echter niet in hoofde van een verwerende partij. Overeenkomstig art. 6, lid 1 P.R. wordt deze partij immers op de hoogte gebracht van de procedure door de

hoofdgriffier, die, nadat de zaak aan een kamer is toegewezen, een kopie van het verzoekschrift aan de tegenpartij overmaakt. Men wordt aldus procespartij. Vanaf dat moment loopt de termijn om een memorie van antwoord op te stellen. Ook in de schorsingsprocedure is een dergelijke bepaling opgenomen (art. 10 P.R.K.G.).

De verwerende partij wordt dus door de Raad van State zelf aangeduid, zodat de Raad geen ambtshalve onderzoek naar de procesbevoegdheid meer hoeft te verrichten. Louter volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat de verzoekers nooit hebben gesteld dat de verkeerde tegenpartij werd aangeduid.

De auditeur stelt terecht in zijn verslag dat een advocaat geen schriftelijk mandaat moet overleggen teneinde een verzoek tot voortzetting te kunnen indienen";

Overwegende dat artikel 17, § 4 bis, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat "de afdeling administratie, volgens een versnelde rechtspleging vastgesteld door de Koning, de akte of het reglement (kan) nietigverklaren waarvan de schorsing gevorderd wordt, indien de tegenpartij of degene die een belang heeft bij de beslechting van het geschil binnen dertig dagen te rekenen van de kennisgeving van het arrest waarbij de schorsing bevolen wordt of de voorlopige schorsing bevestigd wordt, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging heeft ingediend"; dat artikel 19, derde lid, van dezelfde gecoördineerde wetten bepaalt dat "de partijen zich (mogen) laten vertegenwoordigen of bijstaan door advocaten die ingeschreven zijn op de tabel van de Orde der Advocaten, alsook, volgens de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, door personen die in één van de lidstaten van de Europese Gemeenschap gevestigd zijn en er ten minste sedert drie jaar gerechtigd zijn om het beroep van advocaat uit te oefenen (en dat) de advocaten steeds het recht (hebben) op de griffie kennis te nemen van het dossier en een toelichtende memorie in te dienen in de voorwaarden te bepalen bij de koninklijke besluiten bedoeld bij artikel 30";

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de "verplichting" waarvan in de prejudiciële vraag gewag wordt gemaakt niet opleggen; dat er geen grond bestaat om het Arbitragehof te adiëren;

Overwegende dat het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, inzonderheid artikel 2, bepaalt dat het verzoekschrift de naam en de woning of zetel van de tegenpartij bevat; dat het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, inzonderheid artikel 8, een gelijkaardige bepaling bevat; dat artikel 6 van eerstgenoemd besluit en artikel 10 van laatstgenoemd besluit bepalen dat de hoofdgriffier een kopie van het verzoekschrift aan de tegenpartij stuurt; dat artikel 15bis van laatstgenoemd besluit bepaalt dat ingeval de schorsing is bevolen de verwerende partij of de partij die belang heeft een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging kan indienen;

Overwegende dat uit de aangehaalde procedurebepalingen blijkt dat het de Raad van State is die de verwerende partij aanduidt en dat de verwerende partij niet te beslissen heeft of zij al of niet partij is in de zaak; dat het antwoord van de verwerende partij terecht is; dat het verzoek tot voortzetting van de verwerende partij inderdaad behoort tot het verweer van de verwerende partij en bedoeld verzoek van de verwerende partij geen verzoekende partij maakt; dat voor het voortzetten van het verweer het mandaat van de advocaat volstaat;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat het verzoek tot voortzetting ontvankelijk is;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betwist dat tweede verzoekster getuigt van het rechtens vereiste belang; dat de verwerende partij in dat verband laat gelden dat "de eerste verzoeker de geweigerde bouwaanvraag als eigenaar van het perceel (heeft) ingediend (, dat) het bewijs van deze eigendomstitel in de schorsingsprocedure (werd) neergelegd (, dat) de tweede verzoekster niet (is) opgetreden in de administratieve beroepsprocedure (, dat) zij op(treedt) als echtgenote van eerste verzoeker (, dat) zij (niet) beweert bediende te zijn in het bedrijf van eerste verzoeker (, dat) het belang van tweede verzoekster door de Raad van State niet (werd) onderzocht in de schorsingsprocedure";

Overwegende dat verzoekers antwoorden dat de tweede verzoekster de echtgenote is van eerste verzoeker, en mede-eigenares van het perceel grond waarvoor de bouwaanvraag werd geweigerd en dat zij in die hoedanigheid een rechtstreeks belang heeft bij de aanvechting van de bestreden beslissing;

Overwegende dat uit deze verklaring van verzoekers blijkt dat tweede verzoekster van het rechtens vereiste belang getuigt; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat verzoekers in een derde middel aanvoeren wat volgt :

"Derde middel, uit de schending van artikel 55 van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en het algemeen beginsel van het recht op verdediging,

Doordat, de gemachtigde ambtenaar bij de Minister beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie van 23 november 1995 en hij bij aangetekende brief van 21 december 1995 aan verzoevende partij sub 1 enkel het feit van dit beroep en de redenen waarop het is gesteund heeft meegedeeld, zonder afschrift te voegen van zijn beroepsschrift,

Terwijl, artikel 55 van de Stedenbouwwet bepaalt dat het college van burgemeester en schepenen alsook de gemachtigde ambtenaar binnen dertig dagen na de datum van ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie tot verlening van een vergunning, in beroep kunnen komen bij de Minister en dat het beroepschrift zelf terzelfder tijd ter kennis van de aanvrager moet worden gebracht, opdat deze zou worden ingelicht over de datum van het beroep, de overheid bij dewelke het is ingediend, of het op redenen is gesteund en welke die redenen zijn,

Zodat, de bestreden beslissing van de Minister door niet vast te stellen dat geen afschrift van het beroep werd gevoegd bij de notificatie van het beroep aan verzoekende partij sub 1, door niet vast te stellen dat aldus een essentieel vormvoorschrift werd miskend en door het beroep van de gemachtigde ambtenaar niettemin ontvankelijk te verklaren, de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat tweede verzoekster geen enkel belang heeft bij het inroepen van dit middel, aangezien zij door deze ingeroepen schending geen enkel persoonlijk nadeel heeft geleden, en dat dit middel ten aanzien van deze verzoekster onontvankelijk is, nu zij geen partij was in de administratieve procedure, dat het beroep bij de verwerende partij en de kennisgeving ervan aan eerste verzoeker gebeurde op de veertiende dag na de ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie, en dus ruimschoots vóór het verstrijken van de beroepstermijn van dertig dagen, dat de raadsman van eerste verzoeker acht dagen later -en dus nog vóór het verstrijken van de beroepstermijn- de ontvangst van deze kennisgeving bevestigde en in dit schrijven zelf uitging van het feit dat dit beroep reeds was ingediend, reden waarom hij vroeg gehoord te worden, dat eerste verzoeker de controle van de datum van het beroep en de overheid bij dewelke het is ingediend, bleek te hebben kunnen doen, zelfs vóór het verstrijken van de beroepstermijn, dat uit het dossier blijkt dat eerste verzoeker zijn verweer heeft kunnen voeren tegen de met het beroepschrift overeenstemmende medegedeelde redenen van beroep, dat dan ook niet ontkend kan worden dat eerste verzoeker in

de reële mogelijkheid verkeerde om nuttig gebruik te maken van het recht dat hem door artikel 55, § 2, derde lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, is toegekend en welke hij effectief heeft uitgeoefend om voor zijn belangen op te komen onder meer bij het verhoor van 20 juni 1996, dat het "normdoel" van de wetgever in de wet van 22 december 1970 bij de invoering van deze verplichte kennisgeving aan de aanvrager aldus daadwerkelijk bereikt werd, met name "het op gelijke voet stellen van de aanvrager/eerste verzoeker met de minister door te beschikken over het beroep waarover de minister beschikte tijdens de hoorzitting", dat "de bedoeling van de wetgever met de hoorzitting als middel om in de twee trappen van beroep 'de gelegenheid te geven tot een behandeling van de aanvraag op tegenspraak', waarbij de betrokken partijen 'op gelijke voet worden gesteld' derhalve volkomen (werd) gerespecteerd";

Overwegende dat de verwerende partij tenslotte doet gelden dat in zoverre het bepaalde in artikel 55 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, is ingegeven door de zorg de gelijkheid te waarborgen van de partijen die betrokken zijn bij het administratief beroep, een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof dient te worden gesteld;

Overwegende dat in de laatste memorie de verwerende partij verklaart dat "gelet op het arrest van het Arbitragehof nr. 99/98 van 24 september 1998 (... zij) niet verder aandringt in verband met de in de memorie van antwoord geformuleerde prejudiciële vraag"; dat deze verklaring moet worden begrepen als een verza-king aan de vraag;

Overwegende dat artikel 55, § 2, eerste lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw bepaalt :

"§ 2. Het college van burgemeester en schepenen alsook de gemachtigde ambtenaar kunnen bij de Koning in beroep komen binnen dertig dagen na de ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie tot verlening van een vergunning. Dit beroep, evenals de termijn voor instelling van het beroep, schorst de vergunning. Het wordt terzelfder tijd ter kennis van de aanvrager en van de Minister gebracht. Komt de gemachtigde ambtenaar in beroep, dan geeft deze daarvan bovendien kennis aan het college";

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepaling aan de gemachtigde ambtenaar de verplichting oplegt het beroepschrift zelve ter kennis te brengen van de aanvrager; dat alleen de kennisgeving van het beroepschrift de aanvrager in de gelegenheid stelt na te gaan of het beroep van de gemachtigde ambtenaar regelmatig werd ingesteld; dat de mededeling van het beroepschrift de aanvrager inlicht over de datum van het beroep, de overheid bij dewelke het is ingediend, of het op redenen is gesteund en welke die redenen zijn;

Overwegende dat de gemachtigde ambtenaar met een ter post aangetekende brief van 21 december 1995 beroep heeft ingesteld bij de Vlaamse regering tegen het besluit van 23 november 1995 van de bestendige deputatie; dat hij met een ter post aangetekende brief van dezelfde datum aan eerste verzoeker heeft medegedeeld dat hij tegen dit besluit beroep heeft ingesteld bij de Vlaamse regering; dat deze brief identiek is aan de brief die zijn beroep bij de Vlaamse regering bevat, behoudens wijziging van de naam en het adres van de bestemming, en weglating van de laatste zin waarin wordt verwezen naar de bijgevoegde bundel met inventaris; dat het beroep van de gemachtigde ambtenaar de aanvrager in het ongewisse laat over de datum waarop het beroep is ingesteld, de administratie waarbij het hangende is en het feit of de redenen waarop het is ge-

steund overeenstemmen met de redenen die hem werden medegedeeld; dat een substantieel vormvoorschrift is geschonden; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 1 augustus 1996 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, houdende, eensdeels, inwilliging van het beroep van de gemachtigde ambtenaar tegen het besluit van 23 november 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij aan Kristiaan WIJNS de bouwvergunning is verleend voor het bouwen van een loods aan de Hoge Jan 96 te Buggenhout op een perceel, kadastraal bekend Sectie C, nr. 18 L3, anderdeels, vernietiging van het besluit van de bestendige deputatie.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot nietigverklaring, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op een december 1900 negenennegentig,
door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr. M. VRINTS, kamervoorzitter,
de HH. J. BOVIN, staatsraad,
J. LUST, staatsraad,
Mevr. A. TRUYENS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M. VRINTS.